

NS-Nieuwsbulletin

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Onbekende helden van het blanke ras

Deel 5

Eoin O'Duffy

De overlevingsstrijd van de blanken in het Derde Rijk was de grootste prestatie van de 20e eeuw. Maar dezelfde strijd in Ierland wordt minder goed herinnerd. Het Ierse volk is, net als elke andere Arische nationaliteit, de bloedbroeders en -zusters van ons ras. De Joden maken geen onderscheid tussen hen en de rest van de niet-Joden in de wereld, en beschouwen al deze potentiële slachtoffers als slechts zoveel "goyim", een term van lage minachting voor niet-Joden die "dom vee" betekent. Als zodanig waren de Ieren niet minder immuun voor Joods bedrog dan de Duitsers, die in Adolf Hitler hun raciale

Eoin O'Duffy

redder vonden. Ook de beste elementen in Ierland keken naar zijn ideologie als het zwaard waarmee hun land gered kon worden van een gemeenschappelijke bedreiging die de hele mensheid bedreigde.

De wortels van de moderne Gaelische rassenbeweging kwamen voort uit de onrust en teleurstelling over de Ierse Vrijstaat, de republiek in het zuiden van Ierland die in de jaren 1920 werd gebombardeerd uit een gedeeltelijke overwinning op buitenlandse bezettingstroepen; het noorden bleef (en blijft) nog steeds in Britse handen. Maar de Dublin-staat die hieruit voortkwam, stond bol van de corruptie en collectieve onverantwoordelijkheid die kenmerkend zijn voor alle democratieën. Het offer van de Ierse patriotten werd verkwanseld tussen het gekibbel en gesjoemel van liberalen en conservatieven, terwijl ze hopeloos wegwijnden in de greep van een wereldwijde depressie. Uit dit democratische heksenbrouwsel van politieke schandalen en economische ellende kwam voor het eerst de vieze stank van het marxisme boven Ierland. Het voorheen nationalistische en heldhaftige Ierse Republikeinse Leger werd besmet door deze onwettige nakomelingen van de liberale democratie, terwijl de schaamteloos bolsjewistische Revolutionaire Arbeiderspartij haar met de hamer en sikkel besmeurde rode vodden boven de straten van het trieste Dublin hing.

Veteranen van de opstanden voor de bevrijding van Ierland in 1916 en 1920 werden geslagen door communistische bendes of neergesabeld door menigten hysterische marxisten, die het kleine Ierland openlijk beschouwden als slechts een springplank voor hun verrotte wereldrevolutie. Hetzelfde patroon van nationale ondermijning dat zich in alle andere Europese staten had ontwikkeld, had zich verspreid naar de Britse eilanden en werd uitgevoerd door dezelfde menigte internationale Joden. De veteranen verenigden zich om zichzelf te beschermen in de Army Comrades Association. Costello, een moderne historicus van het hedendaagse Ierland, beschreef het als volgt: *Er ontstond in dit land een spontane beweging om de rechten en vrijheden van het volk te beschermen. Die specifieke beweging, spontaan als ze was, werd op geen enkele manier georganiseerd, opgezet of aangemoedigd door een politieke partij of door politici. De A.C.A. ontstond spontaan omdat de regering, wiens plicht het was om de rechten van haar burgers te beschermen, haar plicht verzaakte, omdat ze dacht dat het in hun eigen belang was om het hooliganisme dat in elk deel van het land gaande was over het hoofd te zien."*

De communistische reactie was gewelddadig, maar de liberale autoriteiten, zelf verbijsterd door het linkse virus, boden geen hulp aan precies die mannen die hun

Ierse Vrijstaat mogelijk hadden gemaakt. Dus keken de wanhopige A.C.A.-leden naar de pas overwonnen Stormtroopers van Duitsland als voorbeeld van zelfverdediging, en op 8 april 1933 werd in Dublin de Blue-shirt beweging geboren. Met Adolf Hitler's S.A. in bruine shirts als voorbeeld, vertegenwoordigden de Ierse Stormtroopers de jongere (zowel in geest als lichaam), meest radicale elementen in de A.C.A. Nu hadden de veteranen een vuist waarmee ze terug konden slaan. De vrijheid van meningsuiting voor anticomunisten werd onmiddellijk hersteld en in plaats van dat patriotten het slachtoffer werden van rode schurken, kregen de marxisten plotseling een bloedig pak slaag. De kleur blauw werd gekozen om een Verenigd Ierland te symboliseren, aangeduid door de blauwe oceaan die het hele land omringde.

De Blueshirts kiezen hun leider

In juni kozen de blauwhemden unaniem Eoin O'Duffy om hen te leiden. Hij was de laatste eerlijke man in de regering en zijn ontslag door de democratische politici, die hem haatten omdat ze hem niet konden omkopen, veroorzaakte een landelijk schandaal. Op 41-jarige leeftijd was de stevige, blonde O'Duffy hoofd van de nationale politie en generaal bij de Guardia Civil. In de woorden van Maurice Manning, een moderne historicus van de Blauwhemden: *O'Duffy was een sterke en zeer onafhankelijke commissaris van politie. Hij had een flair voor publiciteit en was in de jaren 1920 vaak in het nieuws geweest. Hij was in het hele land zeer bekend. Hij was een vooraanstaand lid van de National Athletic and Cycling Association en leidde het zeer succesvolle Ierse team op de Olympische Spelen van 1932. Hij was een succesvolle flamboyante commandant geweest tijdens de Onafhankelijkheidsoorlog en was geëindigd als plaatsvervangend stafchef en een goede vertrouweling van generaal Michael Collins (die de opstand leidde). Hij werd in 1922 benoemd tot commissaris van politie en bekleedde na de munitie van 1924 een periode de functie van stafchef van het leger. Hierdoor was hij zeer bekend en leek hij in een positie van aanzienlijke onafhankelijke kracht te staan.*

Ten tijde van zijn aanstelling als blauwhemd was O'Duffy de beroemdste figuur in Ierland. "Hij had een reputatie als krachtdadig en bekwaam organisator". O'Duffy's "bluffe, vriendelijke persoonlijkheid maakte van hem een figuur in het land die de Valera evenaarde". Op 20 juli 1933, tijdens een bijeenkomst van de A.C.A. in het Hibernian Hotel in Dublin, werd O'Duffy unaniem tot hoofd van de organisatie gekozen.

O'Duffy maakte van de blauwhemden meteen de rechterarm van zijn nieuw opgerichte Nationale Garde. Het verklaarde doel was om "nationale belangen en sociale cultuur" te verdedigen en "alle klassentegenstellingen uit te wissen. De hereniging van Ierland bevorderen. Zich verzetten tegen het communisme en tegen vreemde controle en invloed in nationale aangelegenheden. Het leiden van de jeugd van Ierland in een beweging van constructieve nationale actie en het bevorderen en handhaven van de sociale orde. Het bevorderen van de vorming van gecoördineerde nationale organisaties van werkgevers en werknemers, die, met behulp van gerechtelijke tribunalen, effectief stakingen en uitsluitingen zullen voorkomen en unaniem industriële geschillen zullen oplossen." Het lidmaatschap was niet langer beperkt tot veteranen, maar stond open voor "alle burgers van Ierse geboorte of afstamming"; zoals Manning schreef, "de enige personen die onder deze noemer zouden worden uitgesloten zijn Joden". O'Duffy verklaarde dat "Hitler de grootste man was die Duitsland ooit heeft gehad" en beloofde dat de Ierse Blauwhemden, net als de Bruinhemden van de Fuehrer, "zullen terugslaan met de geest van ons ras" tegen de gemeenschappelijke Joodse vijand.

O'Duffy's combinatie van dynamisch leiderschap en Blue-shirt ideologie resulteerde in een populaire explosie van landelijke acceptatie. Zoals Manning schrijft. *De impact van deze nieuwe beweging was onmiddellijk en dramatisch. Binnen enkele maanden had ze leden en afdelingen in alle delen van de staat. Zoiets was nog nooit vertoond.* "Slechts drie dagen na O'Duffy's benoeming steeg het aantal leden van de Blue-shirt met 5000 nieuwe aanhangers. Toch deed de Nationale Garde, in een gepubliceerd artikel over haar doelen, haar uiterste best om clubbisten of iedereen die niet bloedserieus was over de beweging te ontmoedigen: *De Nationale Garde vertrouwt niet op overreding maar op strijd. Het is georganiseerd voor de strijd en het wil leden die niet terugdeinzen voor de strijd als de aanblik van paraatheid de aanval afschrikt.*" Maar zulke oproepen aan de beste en stoerste elementen in het Ierse volk bleven niet onbeluisterd. *Naast dit soort artikelen,*"schrijft Manning, *was er de groei en verspreiding van het dragen van het blauwe shirt, en al snel was het een algemeen gezicht in alle delen van het land.*"

De steun kwam grotendeels van boeren, fabrieksarbeiders, studenten en natuurlijk veteranen, die allemaal het menselijke fundament van het Ierse volk vormden. Ook de grote denkers van het land bleven niet buiten de Nationale Garde. Vroege aanhangers waren James Hogan, professor geschiedenis aan het University College in Cork, en professor Michael Tierney, voorzitter van het University College in Dublin. "Yeats (William Butler Yeats, de grote en beroemde dichter) - in zijn

hart een man van rechts - was zo onder de indruk van hem (O'Duffy) dat hij een marslied schreef voor de Blue-shirts." Walgend van de endemische corruptie van de democratie en woedend over de dreiging van het marxisme, sloten ze zich in zulke grote aantallen aan bij de Nationale Garde dat er eind 1933 30.000 Blauwhemden waren. Voor het einde van het volgende jaar had O'Duffy meer dan 120.000 volgelingen. Dit vertegenwoordigde, in een land zo groot als Ierland, een echte massabeweging.

De mars naar Dublin

De grootste krachtmeting vond plaats op 13 augustus 1934. Vele duizenden mensen hadden toen al deelgenomen aan bijeenkomsten van de Nationale Garde in heel Ierland. Maar voor de mars naar Dublin verzamelden zich niet minder dan 20.000 blauwhemden uit het hele land. Hun doel was echter niet om de autoriteiten uit te dagen, maar om een ceremonie te houden voor de gevallen veteranen van de Onafhankelijkheidsoorlog. De mars was nog maar net begonnen toen hij al meer dan een halve mijl lang was. *Zich onbewust van hoe Mussolini Il Duce was geworden, vermoedde de regering dat O'Duffy geneigd zou zijn om te blijven hangen als hij in de buurt van regeringsgebouwen zou komen. Daarom werd de Wet op de Openbare Veiligheid van 1931 nieuw leven ingeblazen. De S-Divisie (politie gewapend met machinegeweren en handgranaten) werd opgericht, het militaire tribunaal werd nieuw leven ingeblazen en de parade werd verboden."*

O'Duffy's vreedzame bedoelingen waren duidelijk, maar zijn demonstratie was al het excuus dat de liberaal-conservatieve politici nodig hadden om de beweging te verbieden. Hij veranderde eenvoudigweg de naam in Jong Ierland, dat vrijwel onmiddellijk verboden werd, maar net zo snel weer opdook als de Jongerenliga. Uiteindelijk, na nog een poging van de gevestigde orde om de beweging in de rechtbank te ontmantelen, kwam ze tevoorschijn als de United Ireland Party, de Fine Gael. De titel werd gekozen uit een term die naar voren kwam op de Ierse rassenconventie die in 1923 in Parijs werd gehouden. Tijdens deze naamsveranderingen bleef alle Blue-shirt organisatie gehandhaafd, terwijl de democratische regering manoeuvreerde om de volgelingen van O'Duffy te criminaliseren. De Valera kondigde aan de Ierse senaat, de Dail, aan: *We staan niet toe dat mensen in uniform paraderen. Dat staat vast. Als het zover komt, geloven we dat het in een gevaarlijk stadium is gekomen en is het de plicht van de regering om in te grijpen. De regering zal alle haar ter beschikking staande krachten gebruiken om dit te voorkomen. "*

De verklaring van O'Duffy was een krachtig antwoord: *We zijn een legaal orgaan. De kleding die we dragen is legaal. Het is bijna ongelooflijk dat een regering zo verblind kan zijn door haat tegen haar politieke tegenstanders om een organisatie te verbieden waarvan elke activiteit open staat voor een zo volledig mogelijk onderzoek en waarvan elk doel eerlijk en goed is, terwijl ze toestaat dat er twee communistische hoofdkantoren open blijven in Dublin en dat er in het hele land allerlei communistische activiteiten plaatsvinden. Er is niets illegaals aan de Blue-0shirts en geen verbod of verordening kan het illegaal maken om er één te dragen!"*

Ondanks de hypocriete pogingen van de regering om Fine Gael te verbieden, groeide het bijna van de ene dag op de andere uit tot de op één na grootste politieke organisatie in Ierland. De overduidelijke en hysterische pogingen van het systeem om de enige beweging die Ierland hoop gaf te criminaliseren, veroorzaakte een doelbewuste verschuiving in de gevoelens van het volk. Zelfs eerlijke mensen die het niet helemaal eens waren met de idealen van de blauwhemden waren ontzet over de vanzelfsprekende tirannie van de Valera. Manning schrijft: *De vorming van deze partij - en zeker de manier waarop ze gevormd werd - had veel te danken aan het besluit van de regering om de Nationale Garde te verbieden. Het begon erop te lijken dat de regering zich ernstig had misrekend met haar beslissing om de blauwhemden te verbieden, want in plaats van O'Duffy te verzwakken, stond hij nu aan het hoofd van een verenigde oppositiepartij, en in plaats van zijn beweging te verpletteren, had die nu een nieuwe en versterkte positie als onderdeel van een veel grotere organisatie."*

Terwijl Fine Gael-kandidaten legaal in de Dail werden gekozen, zetten liberaal-conservatieve politici hun "fundamentele meningsverschillen" met communistische misdadigers opzij om een gezamenlijke zaak te beginnen tegen de Blauwhemden. Zonder provocatie viel de politie het hoofdkwartier van de United Ireland Party in Dublin binnen en sloot het, net toen een Fine Gael lid uit zijn huis werd ontvoerd en doodgeslagen door I.R.A. Roden. Hugh O'Reilly, de eerste blauwhemd martelaar, stierf, veelbetekenend, op de 18e verjaardag van Mussolini's mars naar Rome, 29 oktober. De zomer daarop opende de S-politie het vuur op ongewapende Blauwhemden, waarbij een 18-jarige kameraad werd gedood. Manning schrijft: *De actie van de speciale politie door op de menigte te schieten werd later streng veroordeeld door Mr. Justice Hanna van het High Court, die hen beschreef als 'een uitwas van dat respectabele lichaam' (The Civic Guard). De schietpartij in Cork wekte in het hele land enorme verontwaardiging op bij de*

blauwhemden. De jeugd van de dode man, de dramatische aard van het hele incident en de buitensporige en willekeurige manier waarop de politie had gereageerd, zorgden er samen voor dat de woede van de blauwhemden naar een nieuw niveau steeg. De stad en O'Duffy's grafrede hadden alle elementen van een emotionele klarenkreet aan Blauwhemden om hun verzet te intensiveren."

Tijdens een buitengewoon gewelddadige strijd die losbarstte op een U.I.P. bijeenkomst in Tralee, ontploften er bommen, gingen auto's in vlammen op en kreeg O'Duffy zelf een lelijke wond van een Rode met een hamer. Maar de blauwhemden gaven veel meer dan ze kregen, want ze begonnen de marxisten binnen en buiten de I.R.A. naar hun welverdiende ondergang te slaan. Een indicatie van de groeiende populariteit van Fine Gael onder de Ierse massa verscheen tijdens de nationale verkiezingen, toen Fine Gael de tweede plaats won in haar allereerste senaatsrace. Gedurende 1935, ondanks alles wat het systeem en de communisten naar hen toe konden gooien, marcheerden de Blauwhemden van succes naar succes, totdat hun vooruitgang opgemerkt begon te worden buiten de Ierse kusten. Op 19 augustus kreeg O'Duffy bezoek van Terje Ballsrud, de leider van het Noorse fascisme, en op 15 december vertegenwoordigden Blauwhemden Ierland op het Internationale Fascisten Congres in Montreaux, Zwitserland, met kameraden uit Italië, Frankrijk, Spanje, Portugal, Oostenrijk, België, Nederland, Denemarken, Noorwegen, Litouwen, Griekenland, Roemenië en Zwitserland. Manning schrijft dat O'Duffy "zijn verkiezing in het Labor Committee van het International Fascist Congress als een grote eer beschouwde."

De blauwhemden verboden

Met een groeiend prestige in binnen- en buitenland leken O'Duffy en zijn legioenen volgelingen voorbestemd om de ultieme macht in Ierland te verwerven. Maar tijdens een openluchtbijeenkomst in Westport kwam er plotseling een einde aan de blauwhemdenbeweging. Zoals Manning het vertelt: *Een dubbel kordon van politie omringde het platform en twee vrachtwagens met militairen in oorlogsuitrusting werden buiten de politiekazerne gestationeerd. Andere groepen politie hielden iedereen met blauwe shirts tegen. Bij afwezigheid van O'Duffy was Fitzgerald de belangrijkste spreker en hij naderde het podium aan het hoofd van een stoet van meer dan 60 (Blauwhemd) ruiters. De bijeenkomst begon en na ongeveer een half uur glipte O'Duffy naar de rand van de menigte, waar hij meteen werd ingesloten door de politie. Er volgde een handgemeen en hij werd gered door een groep van zijn supporters en schouderophalend naar het podium ge-*

dragen, waar hij begon te spreken. Hij had zijn eerste zin nog niet afgemaakt toen hij werd gearresteerd door de hoofdcommissaris van politie, die achter hem aan het perron op klom. Omringd door een grote politiemacht werd O'Duffy naar de politiekazerne gebracht en onder zware bewaking geplaatst. De bijeenkomst ging ondertussen verder in een sfeer van grote opschudding. Een regen van flessen en stenen daalde neer op het platform en de overgebleven sprekers waren niet te horen boven het oorverdovende lawaai uit. Voordat de bijeenkomst eindigde, werden twee prominente aanhangers van O'Duffy gearresteerd omdat ze blauwe shirts droegen en samen met hun leider in hechtenis genomen."

De Westport-politionele rel was de moord op het vrije woord in Ierland. De Valera's criminalisering van Fine Gael was werkelijkheid geworden. Alleen al een Blue-shirt zijn was tegen de wet en iedereen die, in welke vorm dan ook, probeerde een Blue-shirt mening te uiten werd gearresteerd. Onder de harde hand van een dergelijke onverbiddelijke tirannie werden letterlijk duizenden U.I.P.-officiëren en -aanhangers, zelfs sympathisanten die geen banden hadden met de organisatie, in hechtenis genomen. De beschuldigingen tegen deze aanhangers waren ook niet gering. Commandant Ned Cronin, O'Duffy's onderbevelhebber, werd beschuldigd van opruiing. Na maanden opsluiting werd hij onschuldig bevonden, maar opnieuw aangeklaagd, dit keer voor "lidmaatschap van een illegale organisatie". De rechter liet weten dat als Cronin de blauwhemden publiekelijk zou aanklagen, alle aanklachten tegen hem ingetrokken zouden worden. Zonder een moment te aarzelen koos de commandant voor gevangenisstraf. O'Duffy werd vastgehouden op grond van een aantal absurde aanklachten, die zelfs door de meest wraakzuchtige aanklagers niet hard gemaakt konden worden. Maar na zijn vrijlating ontdekte hij dat de United Ireland Party feitelijk onthoofd was, dat de leiders nog steeds in de gevangenis zaten en dat hun wettelijke status gereduceerd was tot "leden van een criminele organisatie". De tirannie die zich voordeed als een democratie had zichzelf volledig ontmaskerd, maar de beweging kon niet langer overleven als een publiek fenomeen en haar aanhangers weigerden de echte criminelen van de I.R.A. te volgen door ondergrondse terroristen te worden.

"We zijn naar Spanje geweest"

Het verhaal van de Blauwhemden zou geëindigd kunnen zijn met de arrestaties in Westport, maar in juli 1936 had een vertegenwoordiger van generaal Francisco Franco een geheime ontmoeting met O'Duffy in Dublin. Franco wilde weten of de

Fine Gael leider geïnteresseerd zou zijn in het werven van een contingent kameraden om tegen de communisten te vechten in de Spaanse Burgeroorlog. O'Duffy greep deze kans met beide handen aan. Hij tartte de regering, deed een openbare oproep voor steun en richtte de Irish Volunteer Brigade op. *De respons*, "zei hij, *Was zo snel, zo gul en zo spontaan dat ik het alleen maar kan beschouwen als een mandaat om door te gaan met de organisatie van de Brigade.*" Binnen een week had hij 5.000 man onder zijn commando. De week daarop kwamen er nog eens duizend bij. Toch aarzelde de democratie om in te grijpen, want de publieke opinie in het katholieke Ierland was zo overweldigend in het voordeel van de nationalistische zaak in Spanje dat zelfs de meest anti-Blauwhemd politicus bang was om O'Duff's inspanningen publiekelijk te bekritisieren.

Dienovereenkomstig zeilde hij op 21 september naar Spanje, waar hij al snel generaal Mola, opperbevelhebber van de nationalistische strijdkrachten, en Franco zelf ontmoette, die samen met de Ierse leider persoonlijk getuige waren van de bevrijding van het Alcazar, het heroïsche fort dat zo lang stand had gehouden tegen de Republikeinse belegering. Aldus geïnspireerd keerde O'Duffy terug naar Ierland met de persoonlijke verzekering van Franco dat hij training, voorraden, uniformen, wapens en een schip om zijn blauwhemden naar de Spaanse slagvelden te brengen tot zijn beschikking zou krijgen. Ondertussen nam de regering in Dublin een "Foreign Enlistment Act" aan, die de Irish Volunteer Brigade buiten de wet stelde. Niet afgeschrikt ging O'Duffy door zoals gepland, maar met de extra ontberingen van het werken in het geheim. De democratische autoriteiten saboteerden zijn inspanningen waar mogelijk, maar versoepelden zijn aanpak toen ze hoorden dat Ierse communisten werden gerekruteerd om zich bij de Spaanse republikeinen aan te sluiten; als ze hun lievelingsmarxisten toestonden om naar Spanje te gaan terwijl ze de blauwhemden verhinderden om ook te gaan, moesten ze wel overkomen als de ranghypocrietten die ze waren. Zoals een zure druiven regeringspoliticus zei: *Het is nauwelijks waarschijnlijk dat de regering de Foreign Enlistment Act zal invoeren tegen Generaal O'Duffy en zijn vrolijke mannen, omdat ze zich waarschijnlijk realiseren dat Spanje de meest geschikte plaats is voor onze Ierse Don Quichot. De Spaanse Burgeroorlog zou op zijn minst een nuttig doel hebben gediend als het ons in staat zou hebben gesteld ons te ontdoen van een aantal van onze wilde mannen van beide rassen.*"

Op deze manier gehinderd door de soms bemoeizuchtige autoriteiten, was O'Duffy in staat om slechts 700 van de meer dan 6000 mannen die zich hadden aangemeld met succes over te plaatsen naar de I.V.B. Na slechts een maand training door het Spaanse leger, werden ze naar het front in Ciempozuelos gestuurd, waar ze

maandenlang bittere loopgravenoorlog voerden, blootgesteld aan zowel vijandelijk vuur als barre winterse omstandigheden. Op 13 maart gingen de vrijwilligers echter "over de top" en begonnen aan een offensief dat de Marxisten deed wankelen. Maar de I.V.B.-slachtoffers waren ook zwaar. De Spaanse campagne was de laatste hoera van de blauwhemden. Na vogelvrij verklaard te zijn in hun eigen land, deden ze een afscheidsschot op de Oude Vijand en heiligden ze de Iberische bodem met het bloed van Ierse zelfopoffering. Zoals O'Duffy schreef: *Onze kleine eenheid speelde geen prominente rol in de Spaanse Burgeroorlog, omdat het niet kon, maar we zorgden ervoor dat ons land vertegenwoordigd was in de strijd tegen het Wereldcommunisme. We zijn bekritiseerd, bespot en belasterd, maar de waarheid, liefdadigheid en gerechtigheid zullen zegevieren en de tijd zal onze motieven rechtvaardigen. We zoeken geen lof. We hebben onze plicht gedaan. We zijn naar Spanje gegaan!"*

De laatste blauwhemden

Toen de Brigade naar huis terugkeerde, was de Tweede Wereldoorlog nog maar een kwestie van maanden en de officiële neutraliteit van Ierland maakte de onderdrukking van de Blauwhemden des te gemakkelijker en effectiever. Nu zou al het werk dat namens de beweging werd gedaan noodzakelijkerwijs clandestien zijn. Op 3 februari 1939 werd O'Duffy benaderd door Oscar Pfaus, een Duitse agent die, in het geval van oorlog met de oude aartsvijand van Ierland, Groot-Brittannië, in contact wilde komen met Ierse elementen die sympathiseerden met het Derde Rijk. O'Duffy werd een tussenpersoon tussen Pfaus en de weinige nationalist die nog over waren in de I.R.A. Deze onderhandelingen waren zo geheim dat er vrijwel niets van hun succes of het gebrek daaraan bewaard is gebleven. Er dook echter een vreemde aanwijzing op over de Duits-Ierse betrekkingen tijdens de oorlog in 1944, toen een U-boot door de Britse marine tot zinken werd gebracht in het midden van de Atlantische Oceaan. Tussen de drijvende brokstukken bevond zich het lichaam van een officier van de I.R.A.

Datzelfde jaar begaf de gezondheid van O'Duffy het en na een leven van dynamische dienstbaarheid aan zijn ras stierf hij op 30 november. Hij werd 52 jaar oud. Hoewel de Blauwhemden als organisatie al bijna negen jaar niet meer bestonden, was zijn dood een vreselijke schok voor het Ierse volk. De gevoelens onder de bevolking waren zo wijdverspreid en intens dat de regering zich onder druk gezet voelde om hem de laatste eer van een staatsbegrafenis te gunnen. Dus, midden in een raciaal suïcidale oorlog om "de wereld te redden van het fascisme",

liepen duizenden mensen langs het lichaam van de leider van de blauwhemden, hun rechterarmen uitgestrekt in de Hitlergroet als een laatste eerbetoon aan Eoin O'Duffy. De Ierse ironie van zijn begrafenis maakte indruk op de oude kameraden van de overleden generaal met de onbedwingbare kracht van de ideologie waarvoor ze in de jaren dertig hadden gevochten.

De nationale eenheid en sociale harmonie waar de Blauwhemden naar streefden, werd Ierland ontzegd in alle decennia na hun ondergang. De afgelopen 50 jaar heeft het Ierse volk de kloof tussen noord en zuid zien uitgroeien tot een vergerende wond aan de zijkant van hun land. Een zee van bloed stroomt nog steeds over het land van de verschrikking die Belfast is geworden. Angst en diepe vijandigheid vormen de erfenis van de verbanning van de blauwhemden. I.R.A.-terroristen blijven moorden en verminken, terwijl de liberaal-conservatieve politici blijven praten en praten. Ondertussen wanhoopt een onschatbaar blank volk aan de toekomst van zijn kinderen.

Hoewel de blauwhemden al lang dood zijn, zijn ze nog lang niet vergeten. Hun bloed en hun energie beïnvloedden het Ierse landschap en, net zo diep, het Ierse rassenbewustzijn. O'Duffy en zijn legioenen maken niet alleen deel uit van de geschiedenis van de natie; ze maken deel uit van het grotere geheel van de internationale beweging van de heropstanding van de blanke man, begonnen door Adolf Hitler en voortgezet tot op de dag van vandaag. Maar er komt een tijd dat hun banier door nieuwe handen weer uit het stof van het verleden zal worden gehesen. Dan zal Ierland weer leven, na lange jaren van dood. De geesten van de geschiedenis zullen herboren worden en de liederen van de Blauwhemden zullen.

De NSDAP/AO is de grootste ter wereld Nationaalsocialistische propagandaleverancier!

Gedrukte en online tijdschriften in vele talen

Honderden boeken in vele talen

Honderden websites in vele talen

